

Maria Dolors Orriols

CAVALCADES

V I E N A
E D I C I O N S

I

Devia ésser pels volts del 1900 quan Lord Wilkinson començà la construcció d'unes noves quadres. Adorava els cavalls i tenia el desig de millorar-los l'estatge. Trobava un gran plaer a tenir ben acomodats aquells magnífics pura sang, d'una bellesa extraordinària, que ell comparava a la gràcia femenina. N'estava orgullós, se sabia envejat i admirat; però hem de dir que aquesta vanitat tenia un origen llunyà, anava lligada a la histèria dels Wilkinson amb un llaç sentimental ocult, tan perdut en el temps que ja ningú no se'n recordava. Sir Jeninsy Wilkinson no ignorava, però, que els cavalls i les dones tenen un mateix encant, una mateixa atracció, que desperten passions i són capaços d'arrossegar a qualsevol follia. I uns i altres, dones i cavalls, havien marcat un solc profund en la seva vida.

Per a dur a cap la construcció de les noves cavallerisses, calgué enderrocar les velles, un edifici molt antic, que ja no podia habitar-se i que formava un apèndix en el sumptuós casal construït més recentment. Sir Jeninsy sabia que aquelles velles parets havien estat la llar dels seus avantpassats i en coneixia tota la història; però sols hi restaven les ombres d'uns records oblidats que no podia captar... Mobles i obres

d'art havien estat traslladats temps ha al nou casal. Les més antigues figures que ara adornaven l'ampla galeria eren testimoni muts de la grandesa i antiguitat del castell; dins els quadres encerclats amb motlures massisses quedaven tancats en un íntim aïllament, on la personalitat de cada un es destacava i, malgrat sobresortir separatament, eren una unitat, formaven una sola família.

Aquelles pintures reproduïen una gran varietat de personatges. Cadascun vestit diferentment, segons l'època o les seves ocupacions. De dins els tons metàl·lics d'una armadura, eixia l'expressió desafiadora i arrogant d'un cavaller, amb un mirar que volia ésser més punxant que l'acer que empunyava. No gaire lluny, les bugies il·luminaven una cabellera rinxolada, rossa o castany fosc, caient damunt l'espatlla... En aquella cara d'expressió severa brillaven dos ulls, color verd maragda, i la sobrietat de tota la seva persona contrastava amb els alegres brodats multicolors damunt la roba fosca i les amples puntes del baix de les mànigues.

La majoria d'aquestes figures es destacaven amb un relleu sorprenent. Miraven de fit a fit des del pedestal inaccessible de llur glòria esvaïda i ho feien amb ulls burletes i misteriosos, indiferents al pas de llur descendència i a les lluites o als neguits que els turmentaven.

No tots els notables personatges, que feien remuntar la genealogia dels Wilkinson a uns anys després de Cromwell, tenien cares severes o bigotis altius. Alguns d'ells havien trobat la glòria i els títols en l'armada, altres en la política interior o en delicats càrrecs de confiança en països llunyans, més enllà de la mar; però també hi havia hagut poetes i filòsofs i fins convé dir que els mateixos guerrers havien tingut una mica de cada cosa. Un dels quadres que cridava tot seguit l'atenció, el que es destacava més, era la figura d'un jove d'aspecte sim-

pàtic, vestit a la moda del temps de la Regència. Calçava botes altes amb ample doblec als genolls, duia ajustats pantalons clars, la jaqueta emmotllant-li les espatlles i petits botons esmaltats brillaven lleugerament en l'armilla. No hi havia ni un detall discordant que demostrés vanitat excessiva, ni tenia altra arrogància que l'encant de l'home jove que comença a viure. Potser quedava una mica insignificant la seva història davant de personatges que havien fet tan belles gestes; però el seu rostre, si no bell, era agradable i obligava tots els qui el miraven a exclamar:

—Ah!... el jove Wilkinson! Fou una ben desgraciada cavalcada!... —i, donant una ullada a una segona figura que hi havia al fons, s'apartaven ràpidament.

Sí, el jove Lord tenia al darrere la figura d'un cavall. Amb quin esclat brillaven les corbes molsudes del seu cos! Semblava talment que el vèieu glatir, córrer la sang sota les venes inflades. Tenia el cap engallat, el morro enlaire, els badius dilatats com si cerqués quelcom allà dalt, molt amunt, on ell no podia arribar, i les potes es debatien en el buit, damunt d'un precipici insondable. Tot ell era impaciència, nervi, neguit... que contrastava visiblement amb la calma aparent del genet... I la figura del cavall era el símbol de la seva desgràcia, evocava l'única gesta de la seva història, una gesta senzilla, una petita i desconeguda història d'amor...

Una de les moltes dèries humanes és l'afany de desafiar el perill, d'aventurar-se a perdre quelcom o d'exposar-se a algun mal. Aquest joc estimula perquè és un duel d'astúcia i coratge i comporta l'emoció d'un risc que atrau, fascina i devora. Tots els personatges dels grans salons dels Wilkinson visqueren amb un afany, s'arriscaren per obtenir quelcom, i això els creà un nom i una història. Sentien una necessitat que els hi empenyia i cada batec del seu cor era un deler. Tal-

ment succeí al jove Wilkinson; però l'afany del seu cor inexpert el llançà a una ben folla cavalcada: el feu córrer damunt un lleuger corser i, abraçant-se fort al seu coll, galopava a través dels boscos saltant barrancs i torrents, fugint, fugint sempre del seu amor impossible... I ofegava el seu desconsol en l'ample coll sedós de la bèstia, entre la llarga i rossa crinera, que regava de llàgrimes... Talment semblaven els cabells d'ella!... S'imaginava que fugien junts, ben lluny, que s'enduria l'estimada cap a on els vents dansaven enfebrats, i, delerosos de carícies que no podien haver, corrien sense parar, lligats en aquella estreta abraçada... I la fúria del seu amor se'ls enduia...

Lord Wilkinson no desafiava el perill, perquè no tingué temps de pensar que n'hi havia. Al xoc d'una brusca topada, genet i cavall rodolaren per terra. Junts, encara abraçats, s'anaren dessagnant lentament.

L'alba pàl·lida descobrí el final d'aquella tràgica cavalcada. Mai ningú no pogué sospitar el punyent drama d'amor que cloïa.